

Sevgi Dili
Arif Bayraktar

Tilki Kitap©

www.tilkikitap.com

kitap@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Yayın Yönetmeni: Sinan Kocaman
Editör: Esra Nur Yıldırım
Son Okuma: Alev Sevgi
Sayfa Tasarım: Efe Bozkurt
Kapak Tasarım: Efe Bozkurt

Kitappad
.com

Kitaplobi
.com

Kitapşeyleri
.com

1. Basım, İstanbul, Aralık 2024

ISBN: 978-625-6130-20-3

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

SEVGİ DİLİ

Arif Bayraktar

TEŐEKKÜR

Çocuklarımlın eğitim ve spor aktiviteleri konusunda her türlü desteği gösteren, kendisi ile Facebook'ta bilgi almak amaçlı açtığım bir postta tanıştığımız, aynı günün akşamında eőı değerli Eric Dogger ile birlikte ziyaretimize gelip eğitim ile ilgili ihtiyaçlarımızı öğrenip hemen çözüm bulan, eğitim gönüllüsü, değerli insan Erna Dogger Hanımefendiye sonsuz Őukranlarımı sunuyorum.

ÖZEL ÇOCUK EBEVEYNİ OLMAK

Özel çocuk ebeveyni, hayatının tamamen değiştiğini ve artık hiçbir şeyin eskisi gibi olamayacağını kabullenmiştir.

Daha önce belki birkaç çocuğu olmuştur ve bunlara rahatlıkla bakmıştır, özel çocuk ebeveyni. Özel çocuğun, önceki çocuklarının toplam sayısının birkaç katının ve aynı anda yetişmesi, büyümesi durumunda bile daha çok zorlayacağını bilir.

Özel çocuk ebeveyni olmak, uyku düzeninizin olmayacağı demektir. Normal çocuklar masal okunurken kendilerine bir bakmışsınız uykuya dalmışlardır. Ama özel çocuklar bütün kitabı da bitirseniz, uyumazlar. “Ah! Keşke bir uyusa.” dersiniz. Önünde sonunda uyur, siz de uykusuzsunuzdur, bir şeyler yapmak istersiniz o uyurken. Her saat, her an gözünüz kulağınız ondadır. “Uyuyor mu?” diye. Birkaç saat uyur ve kalkar. Sabahlara kadar uykusuz geçen gecelerde pencereden dışarı bakarsınız, sizden başka lambası yanan ev yoktur ve bütün şehir uyumaktadır.

Sosyal hayatınız olmaz. Tatile, misafirliğe gidemezsiniz. Evinize kolay kolay misafir alamazsınız. Bazen en yakınlarınız “Bu çocuğun bir şeyi yok, bizimki de geç konuştu.” der, üzülürsünüz. Parka, bahçeye çıkmanız çoğu zaman hüsrarla sonuçlanır. Çok

az duyarlı insan vardır ve çocuğunuzun özel çocuk olduğunu anlar. Birçoğu terbiye veremediğinizden yakınır.

Aile bütçesi, artık özel çocuğa göre şekillenir. Özel gıdalar, yiyecekler alınır ama o çoğunlukla yemez. Yediği zaman evde bayram havası olur.

Düzenli yemek yemediği için ve de özel çocuklarda zaten mevcut olan tuvalet problemi ile karşı karşıyadır, özel çocuk ebeveyni. Tuvaletini yapınca özel çocuk, buna çok ama çok sevinirsiniz.

Hani 7/24 diye bir tabir vardır ya? Özel çocuk ebeveynleri için bu tabir 7/24/1440 olarak değiştirilirse yeridir. Çünkü dikkatinizi bir an, bir dakika bile üzerlerinden başka yöne çekmek mümkün değildir.

Özel çocuk ebeveyni olmak demek; daha önce hiç ilgilenmediğiniz kadar tıp ile alakalı olmaktır.

Ataması yeni yapılmış, aşk ve şevkle mesleğe yeni atılan bir öğretmendir, eğitimcidir; özel çocuk ebeveyni. Ama bütün hayat süreci boyunca, izinsiz ve emekli olmaksızın çalışır. Bunun da farkındadır.

En çok sinirli olanının bile sabrı öğrenmesidir, özel çocuk ebeveynliği.

Özel çocuk ebeveyni, şairin “Derman arardım derdime, derdim bana derman imiş.” dediği gibi bu melek yüzlü çocuklarımızın bizlere birer emanet, yol gösterici ve gerçek sevgiye ulaşmada birer elçi olduklarını bilir ve de özel çocuklarından sonra kendi çocuklarına, diğer bütün çocuklara, insanlığa, hayvanlara, doğaya, Yüce Yaraticı’ya olan sevgisi, katlanarak artar özel çocuk ebeveyninin.

Özel çocuk için sevginin, su ve ekmek kadar önemli olduğunu bilir özel çocuk ebeveyni.

BEN ÖZEL BİR BABAYIM AMA BUGÜN TATİL GÜNÜM

Son bir yıldır ilk tatil günüm. Genelde haftada iki gün iznim var fabrikadaki işimde ama o günlerde prensesim de evde. Bugün, tam tamına bir izin günü. Kızım okulda.

Sabah kızımı okul servisine bindirdim ve “İşte özgürüm.” dedim kendi kendime. Kahvaltı hazırladım, kızıma yasak olan ama bizim yiyebileceğimiz şeyleri sakladığımız yerlerinden çıkardım. Çay yaptım, hem de demleme Türk çayı, süper!

Ve tam bir keyif için bir de televizyonu açtım. “Down The Road” adlı bir programın başına denk geldim. Down sendromlu kişiler için bir programmış bu. Bana bir işaret falan mıydı bu? Ben özel bir babayım ama bugün izin günüm.

Program başladı. Neler yoktu ki; neşe, hüznün, her şey...

Helikopterden Lahey'e kuşbakışı bakan, kanatlı kuşlar gibi yukardan seyrederken sevinç çığlıkları atan çocuklar vardı. Tur otobüsüne bindiklerinde onları belki de kendilerinden daha çok seven anne babalarıyla vedalaşırken gözyaşlarını tutamayan çocuklar vardı. Oyun esnasında çıkan anlaşmazlık nedeniyle oyuncakları sağa sola fırlatanlar da oldu.

Program sona erdi. Büyük kızlarım uyandılar bu arada. Onlara “Hadi McDonald's'a gidelim.” dedim. Bugün değilse ne zaman? İzin günüm sonuçta.

McDonald's'ta oturuyorduk, iki çocuklu bir anne geldi. Çocuklardan biri dört-beş yaşlarında bir kız çocuğuydu, diğeri ise erkek çocuğuydu ama yaşını tahmin edemiyorum. Çünkü Down sendromluydu. Evet, o da. “Allah'ım, bu bir işaret değil de nedir?” dedim kendi kendime.

Gözlemlerim. Anne, birkaç dakika sonra kalkıp bir yere gitti. Belki de sipariş içindir, diye düşündüm. Küçük kız annesi gittiği için ağlamaya başladı. Down sendromlu ağabeyi olan çocuk; kız kardeşinin saçını, yanağını okşadı ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Büyük ihtimalle “Annemiz şimdi gelecek.” dedi. “Aman Allah’ım.” dedim kendi kendime. Bu nasıl bir anne? Bu harika çocuğa o kadar çok sevgi verilmiş ki o da kız kardeşine bu sevgiyi verebiliyor, gösterebiliyor.

Küçük kız, artık ağlamıyordu. Artık ağlayan kişi, bendim. (Hollanda, aile Ukraynaca konuşuyordu.)

MUHABBET

Bugün yorucu bir gündü. Kırk beş yaşından sonra fiziki olarak çalışmaya başlamak biraz zor oluyordu ama evde beni bekleyen prenseslerimi görünce tüm yorgunluğumu unutuyordum.

İş çıkışı süpermarkete uğrayıp kızlarıma sevdikleri şeylerden aldım. Büyük kızımın doğum günüydü. Ona da güzel bir pasta aldım. Eskiden özel prensesim pastayı görmesin diye evde büyük sıkıntı yaşıyorduk. Hatta evde ekmek kırıntılarını yedi diye bile skandal olurdu. Artık bu konulara daha reel yaklaşıyorum. Pastadan zaten küçük bir dilim alıyor, onun da yarısını ancak yiyordu. Ekmek konusunda da aylar önce ekmeğin ucuzundan küçücük bir parça istemiş ve onun da en fazla yarısını yemişti.

Markette kasaya giderken özel kızım yaşlarında, saçları ona benzeyen, elbiseli bir kız çocuğu gördüm. Şarkı tarzı bir şeyler mırıldanarak yürüyordu. Hemen kızım aklıma geldi. Benzerlik zaten vardı ama ben, birinin elini tutmadan nasıl böyle yürüyor diye düşündüm.

Birkaç adım sonra babasının yanına gitti. Bir de baktım, babası benim iş arkadaşımış. Normalde Almanya'da yaşıyor ama Hollanda'ya çalışmaya geliyordu. Selamlaştık. O sırada arkadaşım telefonda görüşmeye devam etti. Ben, kızına selam verdim. Muhabbete başladık; adını, okulunu, arkadaşlarını sordum.

Minik kız konuşurken bir yandan onun konuşabilmesine şaşıyor, diğer yandan da kızım aklıma geliyordu.

Kız çocuklarının konuşkan olduklarını önceki kızlarımdan biliyordum. Minik kız konuşmaya devam ederken o kız yerine konuşan sanki kendi kızımış gibi gelmeye başladı bana.

Arkadaşım ve kızı Almanca konuşuyorlar normalde. Şimdi düşünüyorum da ben o kızla nasıl konuştum öyle uzun uzun? Ya çocuk dilini biliyordum ya da sevgi dili ile konuşmuştuk.

Vedalaştık. Kasada ödememi yaptım ve eve geçtim. Yolda düşünceli bir şekilde yürürken şunu düşündüm; "Evde dört çocuğum var. Bunlardan ilk üçü beş dil biliyorlar ve bu dillerden

dördü ana dil seviyesinde. Ama prensesim sadece kendi dilinde konuşuyor.”

Prenseslerim onlara aldığım şeyler ile mutlu oldular. Sürpriz yaparak mum da yaktık pasta ile.

Sıra geldi küçük prensesim ile konuşmaya...

Kucağıma aldım onu. Yanağından öpüp sordum. “Güzel kı-
zım, sen en zaman konuşacaksın?”

Minicik elleri ile ağzımı kapattı. “Mevzudan hoşlanmadı de-
mek ki.” diye düşündüm. Ama yüzünde bir gülücük belirdi. “San-
ki henüz zamanı gelmedi.” der gibiydi.

Biz seninle zaten sevgi diliyle anlaşıyoruz.

Ne zaman istersen,

Ne zaman hazır olursan,

O zaman konuşursun.

Ben beklerim.

Merak etme.

Seni seviyorum.

Kucağımdan indi ve mutlu olduğu anlardaki yaptığı zıplama hareketi ile âdeta bir ceylan gibi odasına geçti.

ASAYİŞ BERKEMAL

Havalar ısındıktan sonra biraz nefes aldım. Kızım (altı) sürekli bahçede koşuyor, yorulmak ne demek bilmiyordu. Bu kadar enerji nereden geliyor anlamak zor.

Ben ise ya kızım ile birlikteyim ya da o okuldayken işteyim. Süpermarket alışverişi için vaktim yok. Online sipariş veriyorum.

Geçen gün online sipariş verdim yine. Çizgi filmlerdeki sevimli araçlara benzeyen, şirin ve minik bir kamyonet ve genç bir şoför geldi. Ama kızım aracı görünce sanırım düz mantık, “Evi-mize araba geldi, demek ki okul vakti.” diye düşündü. (Normalde kamyonet içeri girmiyor, yol kenarında park ediyor.)

Siparişimizi aldık. Kızım araca binmek istedi ve ağlamaya başladı. Bindirdik, ağlamaya devam etti. Araca bindiği hâlde aracın gitmemesine daha da sinirlendi. Ağlaması arttı. Siparişe gelen, sevdiği meyve suyu da fayda etmedi. Zar zor da olsa çıkardım araçtan. Şoföre durumu izah edip “Otizm.” dedim. Hızlıca gitmesi gerekirken telaştan olacak, oldukça uzun sürdü. İçeri zor bela girdik. Cama koştu kızım. Bereket ki gitmişti artık araç. Biraz sarıldık, biraz ağlaştık, sonra ikimiz de sakinleştik ve dışarı tekrar çıktık.

Siparişimiz gelmeden önce yine dışarıdaydık ama kızım daha çok kendi oynuyor ve dolaşıyordu. Yaşadığımız stresten olacak sanırım, araç gittikten sonra daha çok yanımdaydı. Kucakta oturma, sarılma, birlikte çimlerde yuvarlanma vs.

Böyle bir kucaklaşma anlarında, evin kapısında bir polis aracı belirdi. Kapı diyorum ama burası Hollanda, ne kapı ne de bahçe duvarı mevcut evlerde. Her şey gözüküyor. “Polis gelmişse gelmiş, illegal değilim sonuçta.” diye düşündüm.

Biraz sonra polisler araçtan indiler ve bahçeden içeri girip yanımıza geldiler. Genç polislerdi. Biri Hollandalı bir bey, diğeri ise eski Hollanda kolonilerinden; kısa boylu, kıvrıkcık saçlı, yüzünde gülücükler olan, yine bir çizgi film kahramanını andıran bir kadındı. Selam verdiler.

“Alles goed?” (Her şey yolunda mı?) diye sordular. “Polis” konusu ciddi bir konu olduğu için konuşmaya İngilizce devam ettim.

“Size sipariş getiren kişi, evdeki çocuğun şüpheli bir şekilde ağladığını söyledi, onun için geldik. Ama görüyoruz ki her şey yolunda, sistemden de kontrol ettik, problem yok.” dediler.

Sorry. Hava a nice day.

Çok şükür.

